

De mooiste
Sinterklaas-
verhalen

Pieter van Oudheusden
met tekeningen van Katrien Van Schuylenbergh

DELTA

Inhoud

Piet gaat niet mee	5
Eén dag Sinterklaas	13
Op zoek naar het boek	24
Een verrassing voor Sint	31

Piet gaat niet mee

Vanmorgen is het zover. Het schip van Sinterklaas vertrekt uit Spanje, volgeladen met cadeautjes en lekkers. Eigenlijk is dit de mooiste dag van het jaar, vindt Sint. Nog mooier dan de dag van zijn verjaardag. Dit is de dag waarop het allemaal begint. De dag waar hij en de Pieten naar uitkijken, het hele jaar lang.

Sint is druk bezig zijn koffer in te pakken. Is hij niets vergeten? Zijn leesbril, de reiswekker, schone sokken, het Grote Boek, een stukje zeep, twee handdoeken... Nee, hij heeft alles.

Net als Sint het deksel van de koffer dichtdoet, wordt er op de deur geklopt. 'Kom maar binnen!' roept Sint.

De Hoofdpiet staat voor de deur. Hij kijkt sip.

'Is er iets, jongen?' vraagt Sint. 'Ben je niet blij dat we vandaag vertrekken? Heb je soms last van je maag? Gewoon de zenuwen.

Het gaat wel over als we op zee zijn.'

'Het spijt me, maar ik ga dit jaar niet mee, Sint', zegt de Hoofdpiet.

'Ik ben bang dat ik doof begin te worden', zegt Sint. 'Volgens mij heb ik je niet goed verstaan.'

‘Toch wel’, zegt de Hoofdpiet. ‘U hebt me goed verstaan. Ik heb er lang over nagedacht, maar ik sla een jaartje over.’

‘En alle kinderen dan, al die blije gezichten...? Zul je die niet missen?’

‘Het wordt me een beetje te veel, Sint. Elk jaar dat heen en weer reizen. Al die plaatsen die we moeten bezoeken, van Winterswijk tot Zomergem. Dag in dag uit hard werken tot diep in de nacht, zonder dat je de volgende morgen kunt uitslapen. En dan dat geklauter op de daken, in weer en wind. Dat gaat niet in je kouwe kleren zitten. Ik ben elk jaar snipverkouden als we terugkomen. Er zijn zo veel Pieten op het schip, de kinderen zullen me echt niet missen. Bovendien zal de Eerste Invalpiet het vast fijn vinden om een keertje Hoofdpiet te zijn. Dat wil hij al zo lang.’

‘Ben je niet bang dat je je zult vervelen als wij weg zijn?’

‘Er ligt nog een stapel kapot speelgoed dat ik moet repareren. Ik moet hoognodig de stal van het paard uitmesten en de grote keuken opnieuw schilderen. En ik wil eindelijk eens mijn verzameling pepernoten uit alle landen uitzoeken en mijn legpuzzel van tienduizend stukjes afmaken. Heus, ik heb genoeg te doen.’

‘Mij best’, zegt Sint. ‘Dan blijf je thuis als je dat zo graag wilt.’

‘Vindt u het goed?’ De Hoofdpiet kan zijn oren niet geloven.

‘Dat zeg ik toch? Als je eerst nog even mijn koffer naar de boot draagt.’ Sint wijst naar zijn zware koffer.

De Hoofdpiet heeft het schip van Sinterklaas nagezwaaid tot het een stipje aan de horizon was. Daarna is hij terug naar huis geslenterd.

De Eerste Invalpiet keek erg blij toen hij aan boord stapte. Hij liever dan ik, denkt de Hoofdpiet.

Het paleis van Sinterklaas is uitgestorven. Geen voetballende Pieten op het binnenplein. Geen ruzie om de afstandsbediening van de televisie.

Geen uren wachten voordat je in de badkamer kunt.

Heerlijk, die rust.

Van hem mogen de Sint en de andere Pieten nog heel lang wegblijven.

Zal hij meteen zijn verzameling pepernoten gaan uitzoeken?

Nee, dat kan nog wel even wachten. Eerst op zijn saxofoon spelen, dat heeft hij al sinds hij Hoofdpiet is geworden niet meer gedaan. En nu eens niet die eeuwige sinterklaasliedjes. Die kan hij intussen wel dromen. Hij speelt bie-bop- a-loe-la. Een beetje vals, maar dat geeft niet. Niemand die het hoort.

Daarna doet hij een kort middagdutje in een hangmat tussen twee sinaasappelbomen.

Wat kan hij verder nog doen? Als Sint en de andere Pieten thuis zijn, hoeft hij zich dat nooit af te vragen. Gek eigenlijk.

Hij drinkt drie glazen cola en eet een pak speculaasjes leeg.

Hij rolschaatst door de gangen.

Hij bekijkt drie afleveringen van zijn favoriete serie op Sintflix.

Hij leest een paar bladzijden in *Strooien uit de losse pols, handboek voor echte Pieten*.

Hij speelt een partijtje biljart tegen zichzelf en vraagt zich na afloop af of hij nu gewonnen of verloren heeft.

Hij zit meer dan een uur in bad.

Daarna krijgt hij trek in een omelet. Hij loopt de keuken binnen om eieren en een koekenpan te pakken.

Hij schrikt. Ziet hij het goed? Op de keukentafel staat een pakje. Er zit sinterklaaspapier omheen.

Vergeten. Hoe moet dat nu?

Een vergeten pakje. Dat wil zeggen dat straks een kind met lege

handen staat. Bellen, denkt Piet. Ik moet naar Sint bellen om hem te verwittigen. Hij wil zijn mobieltje pakken, maar hij kan Sint pas bellen als het schip in de haven ligt. En dan is het te laat. Dat zal je net zien, denkt Piet. Ben ik er één keer niet bij, gaat het meteen mis. Je kunt ook niks aan zo'n Invalpiet overlaten.

Er zit maar één ding op.

Ondertussen vaart het schip van Sinterklaas de haven binnen. Sint en de Pieten wuiven naar de mensen op de kade en de mensen op de kade wuiven terug. De Eerste Invalpiet staat trots naast Sinterklaas op de voorplecht van het schip.

Scheepspieten springen op de wal en leggen het schip met trossen vast. Daarna schuiven ze de loopplank uit, zodat Sinterklaas van boord kan gaan. De kinderen op de kade juichen en zingen sinterklaasliedjes.

